

מסורת הש"ס

(א) וְלַעֲלֵל דָּדָא, ט. וְזִכְרֵי סִימָן מִיָּא, א. וְיִקְרָא טוֹן, ד. וְנִיב' מוֹסֵף לַעֲלֵל לָב. ד"ה סוּפְרִיתוֹ וְמוֹסֵף פִּסְחִים פֶּאָה, ד"ה אָטִין,

הגהות מהר"ב ריגנבורג

(א) גמ' כשי"א מעמאין משכנות ומשנות וטורים מן הקרבן כליל: ב] חוס' ד"ה (נדק פא ע"ג) הוואה וכו' ותלמא יומי ליד דמחא. מלת דמחא נמתק. וי"ז דמחתי כליל וכמ"ש רש"י:

מוסף רש"י

הרי זה גרגרן. שלא הממן יום זה (ועיל נד). רמבען ובעילתן תלויין. וזו היא תליון אס תראה היום היו עמאין למפרע ותיבין בקרבן (ובח"ס כס).

תינוקת פרק עשירי נדה

עב.

עין משפט
נר מצוה

עב ג מ"י פ"ו מהל' איסורי ביאה הל"י:
עב ד מ"י שם הל"י ופ"ה מהל' משכב ומושב הלכה ח:
עב ג מ"י פ"ו מהל' איסורי ביאה הל"י ופ"ה מהל' משכב ומושב שם:
עב ג מ"י פ"ה מהל' משכב ומושב שם ופ"ו מהל' איסורי ביאה הל"י:
עב ו מ"י פ"ז מהל' מחוסרי כפרה הל' ו:

תוס' הרא"ש

ושיון בטבילת לילה לזבה שאינה טבילה. פרש"י דשיון דסיקא (הוא פירושא) לשון דירשא. ורובנו מאיר פירש דקא. אהא דחנן במתניתין גבי זבה קטנה היכא דחל יום י"ב יום טבילתה וקדמה וטבילה כלילה דלכ"ש מטמא משכב ומושב וחייבין בקרבן ולכ"ה פטורין מן הקרבן שיון הן ומורו להו ב"ה לב"ש היכא דחל שביעי לטפירתה יום י"ב וקדמה וטבילה כלילה שחייבין בקרבן. אף אחם השו"מ מודותיכם כר. (וב"ש) [וב"ה] סבירי דביום י"א כשטבילה לערב אין לגזור טמאה דלמא אתי למימר טמאה דאורייתא היא לפי שהוא מ"י"א ימי זיבה ויבא לחייבה קרבן וחביא חולין לעזרה. אבל ביום שלאחריו מידע ידעי כ"ע דתחלת נדה [הוא] וחומרא דרבנן בעלמא הוא ולא יבא לטעון לענין קרבן:

וז"ה פטורין מן הקרבן. דלא צעי שימור. אבל לענין טומאה מורו מדרבנן להחמיר גזירה יום י"א אטו תוך י"א יום דמטמאה בועלה מדאורייתא עד שתספור קצת יום המחרת כדיילק לקמן [ועג]. מיהיה לה: **טבלה יום שלאחריו.** דעבדה שימור קצת ושימור מעליא הוא אלא שתוך י"א יום אסור לעשות כן שלא תנא לדי פסק שמא תראה לאחר תשמיש ומנכרין הימים לזיבה ואין טבילתה טבילה: **מעמאין משכב ומושב.** ואפילו בועלה מדרבנן גזרו אטו תוך י"א יום: **ופטורין מן הקרבן.** דהא עבדי שימור ואע"פ שחזרה וראתה אין מנכרין לזיבה שהרי תחילת נדה ה"א: **גרגרן.** ממחר לחטוא שמא ירגיל בכך תוך י"א אבל לענין טומאה טהור: **וחייבין בקרבן.** ואפילו לא תראה למחר דהא צעי שימור והרי צעל וזה קטנה: **טבלה יום שלאחריו.** דעבדה קצת שימור ושמה: **ה"ו כרובא רעה.** שמא תראה אחר כן ותנכרף לשלפניו ואין טבילתה טבילה: **וגען.** לענין טומאה וטהרה: **ובעילתן.** לענין קרבן: **סלויין.** שם תראה מגען מגע וזה ותיבין בקרבן ואם לא תראה מגען טהור ובעילתן פטורה: **גמ' ס"ר ושיון טבולת ילול נוצה.** ואע"פ שחולקין צ"ה בראה יום י"א וטבלה לערב שפטורין מן הקרבן הם משום דיום י"א לא צעי שימור הילכך לאו וזה הואי אבל וזה קטנה של תוך י"א יום צעי שימור דאין טבילת לילה עולה עד שתשמור יום המחרת קצת וטבול: **ושיון בראה תוך י"א יום וטבלה לערב ושמה שחייבין בקרבן.** כליל בועלה ביום. והך סיפא פירוש דרישא הוא: **אם שיוה לו לטומאה.** שחם מוריס שמטמאה בועלה משכב ומושב ליל מוצאי י"א: **בסוף י"א מאטרף עמו לזיבה.** הילכך לריכה לשמור יום המחרת כנגד יום הראייה: **להחמיר.** מדרבנן: **להקל.** להביא חולין בעזרה: **נושעים.** מוקשין: **אמר רב הונא משכבות ומושבות ששניין.** לראייתם הרהר תוך י"א וטבלה יום שלאחריו לנ"ש דמחמירי ומטמאין משכב ומושב מדרבנן לאחר טבילה ואפילו לא ראתה מאי טעמא דכיון דכי חזיא מטמאה למפרע מדאורייתא שהרי מאטרף לזיבה כי לא חזיא נמי גורין מדרבנן אטו ראתה: **סנינא טבלה יום שלאחריו.** יום י"ב שאינו מאטרף ואחר כן ראתה וקס"ד האי ראתה דלאחריו כליל לא ראתה תוך י"א דמייא דהא עכשיו היא מטמאה מתחילת נדה ואינה פוסלת טבילה של שחרית והך טומאה מדרבנן היא דגורין י"ב אטו י"א ה"ג גורין לא ראתה אטו ראתה: **ראייה נדה** היא. ואינה מאטרפת אלא מעכשיו מטמאה ועומאת מעת לעת הוא דליכא עליה ועומאת מעת לעת אינה מטמאה את בועלה אלא משום דגורין יום שלאחר י"א אטו תוך י"א דאורייתא ה"ג תוך י"א כי לא ראתה בשני אחר טבילתה גורין אטו ראתה: **א"ל אביי לרב יוסף רב כהנא.** דלמחר ראתה שאני הכי קא קשיא ליה אע"ג דהך טומאה מדרבנן ליכא למימר דכי היכי דגורי צ"ש ראייה שניה דלאחר י"א אטו ראייה שניה תוך י"א ה"ג נגזור לא ראתה אטו ראתה דראייה בראייה מיחלפא ראתה בלא ראתה לא מיחלפא: **ועוד סנן.** דלא כרב הונא: **הרואה ראייה אחת של זוב ב"ש אומרים כנגד יום.** בשני שלה שמענה תלוי אחר טבילה אף זה מגעו תלוי אס טבל לאחר ראייה ונגע במעשר מגעו תלוי שמה יראה ראייה שניה ומאטרף לזיבה: **כצעל קרי.** וטהור למעשר לאחר טבילה מיד. קמני מיהא לנ"ש שומרת יום חז בראייה ראשונה שיון: ראייה

ומפ' ר"ת דהכי פריך וזה ציממא היכי משכחת לה מדכתיב כל ימי זוב טומאתה אמרי' לקמן אימר ציממא תהוי וזה משמע דבראית ימים היא נעשית וזה מיהא חימה מאי קא משני בראה בשני בין השמשות מ"מ ליכא אלא צ' ראיית ביום וצ"ל דלא חש להזכיר השלישית כיון שהזכיר השני ממילא ידעי' השלישית וכן צ"ל לפירש"י דבסוף פרק צ' דנזיר (דף נז.) דליכא נמי הך סוגיא דליכא לולין (פסחים דף פא.) ומשני דחזאי תלמא יומי סמוך לשקיעת חמה דלא היו שהות דסליק ליה למינא ותלמא יומי לאו דוקא בלדחא סגי כשראתה בשני עד הלילה ור"י מפרש וזה גמורה לר' יוסי היכי משכחת לה כיון דאיכא ליה לרבי יוסי מקצת היום ככולו בתחילת היום דקאמר וז' הרהר בשביעי שלו אינו סותר התחלת היום וישלם ז' ה"ה נמי דסוף היום ככולו ואפי' ראתה בלילה מה צדק מ"מ מקצת היום ככולו וסוף היום להוי שימור וכן משמע דנזיר (דף נז.) דקאמר ולרבי יוסי כו' כיון דחזאי פלגא דיומא אידך פלגא סליק לה שימור משמע שסוף היום מחזת ואיך הוי שימור דאידך פלגא ומשני דחזאי תלמא יומי סמוך לשקיעת חמה דלא היו שהות פי' סוף היום סליק לה למינא דראייתה וא"ת ולרבי יוסי נימא וכו' כמותאי אחרת לשמעתי דאית ליה מקצת היום ככולו ושמעתי דרב אוקמינן לעיל (דף סט.) דלא כמותאי ונזיר אוקמינן רב כרבי יוסי וי"ל דכי אית ליה מקצת היום ככולו היינו בשביעי לזבה שהוא יום אחרון של חשונה וכן בשומרת יום כנגד יום מקצת יום ספירה עולה ואינה סותרת שאין לה למנות יותר והוא סוף חשונה אבל בתחילת הספירה לא אמרינן שסוף היום שהיא פוסקת זו שיהא ככולו מיהו קשה דלמרי' צפ"ק דר"ה (דף ט.) אמר רבא ק"ו ומה נדה שאין תחילת היום עולה לה צסופה סוף היום עולה לה בתחילתה שנה שתחילת היום עולה לה צסופה אינו דין שסוף היום עולה לה בתחילתה ומאי קושא וזה תוכיח לרבי יוסי שתחילת היום עולה לה צסופה ואין סוף היום עולה לה בתחילתה ואורי' דלליכא דרבנן קאמר רבא ולא אליכא דר' יוסי ועוד נ"ל דאפילו לרבי יוסי אין שייך לומר יוכיח מזה נדה דגבי נדה דין הוא שיהיה יום ראשון מן החשבון כי למה לא יהיה ככל הטומאות שאין לריבין נקיים אבל וזה דלריכה נקיים נהי דבסוף החשבון יעלה שמיד שנכנס השביעי נכנס בטורה מ"מ יום שפוסקת זו שאינו טהור אינו דין שיעלה לה לחשבון הנקיים): **אף אתם** השו"מ מודותיכם. וא"ת ומאי ס"ד דצ"ש הא ודאי לדידעו נמי איכא לאקשויי הכי וי"ל דקסברי צ"ש דיום י"א שהוא מדאורייתא אי מחמירין ביה לטמא משכב ומושב אחי למימר ביה חיוז קרבן אבל ביום שלאחריו שהכל יודעין שהוא מדרבנן לא אחי לחיוזי קרבן אי מחמירין ביה לטמא משכב ומושב: **אמר רב כהנא ראתה שאני.** ואלדעה מנליה לרב הונא בתוך י"א יום בלא ראתה והיינו דקאמר רב כהנא הכי קא קשיא ליה פי' אדרב הונא ועוד תניא דלא כרב הונא:

אלא